

РЕШЕНИЕ

№ 958

гр. Варна, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разглежда докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110201739 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от ДР. АНГ. ДР. от гр.Варна срещу Наказателно постановление № Р-10-409/25.05.2021г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на лицето било наложено административно наказание “глоба” в размер на 1 000 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.221, ал.1, хип.1, т.2 от ЗППЦК.

Санкционираното лице излага пространни доводи за допустимост на подадената жалба. Счита обжалваното наказателно постановление за незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Намира за неправилно за начало на срока по чл.116в, ал.2 от ЗППЦК да се приема моментът на избора му от Надзорния съвет на публичното дружество. Намира, че надлежният да това момент е този на вписването му като член на Надзорния съвет в Търговския регистър. В тази връзка счита, че на възприетата от наказващия орган дата на нарушението такова не е било налице. Поддържа, че цитираната норма следва да бъде тълкувана в систематическа връзка с тази на чл.231, ал.4 от ТЗ , както и че следва да се счете, че задължението за внасяне на гаранция възниква от датата на вписване на съответното лице, а не от датата на избора му. Намира за неотнормирана посочената в НП норма на чл.116в, ал.1 от ЗППЦК. Оспорва наличието на виновно поведение, като изтъква, че незабавно след вписването му като член на Надзорния съвет е внесъл дължимата гаранция и е уведомил

за това КФН. Привежда и доводи за маловажност на случая. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление. В условията на евентуалност моли съда да приеме, че нарушението представлява маловажен случай и да не му налага наказание.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично. Представлява се от адв.Светла Нешева, която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и претендира присъждане на разноски.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежна страна – санкционираното физическо лице, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение. По отношение спазването на срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, съдът установи следното: наказателното постановление е с отбелязване, че е връчено на 09.09.2021г. по реда на чл.58, ал.2 от ЗАНН и е влязло в сила на 17.09.2021г., на основание чл.64, б.“б“ от ЗАНН. От представените в съдебно заседание известия за доставяне обаче се установява, че пратките, съдържащи наказателното постановление, са върнати като непотърсени. В практиката на ВАДМС в подобни случаи се приема изрично, че това обстоятелство удостоверява единствено търсенето на нарушителя на адреса, но не и ненамирането му на този адрес. Приема се, че непотърсването на пратката не е еквивалентно на ненамиране на нарушителя на съответния адрес, както и че по този начин не са удовлетворени изискванията на чл.58, ал.1 от ЗАНН наказателното постановление да бъде връчено срещу подпис на лицето. В тази насока са Определение №1663/03.08.20г. по к.ч.а.н.д. №1656/20г., Определение №2631/18.10.2019г. по к.ч.а.н.д.№2822/19г. и Решение № 1527 от 22.10.2020 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1744/2020 г., постановени по сходни случаи, в които е формиран извод, че НП не е било надлежно връчено и срокът за обжалването му не е започнал да тече. Изложените съображения в цитираните съдебни актове се споделят изцяло и от настоящия състав. Не се налага различен извод и във връзка с приложения Протокол за посещение на адрес, удостоверяващ обстоятелството, че жалбоподателят е бил търсен на посочения от него адрес на 09.08.2021г. Еднократното ненамиране на лицето не може да се приравни на напускане на адреса. Следва да се отбележи, че жалбоподателят е бил редовно призован за съдебното заседание на същия адрес и следователно не може да се счете, че го е напуснал. Основателни са и доводите, изложени в жалбата, че санкционираното лице лесно е можело да бъде намерено на известните на наказващия орган телефонен номер и електронна поща, но подобни опити не са били направени. По изложените съображения съдът приема, че жалбата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и се явява **процесуално допустима**.

Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: „Свети Свети Константин и Елена холдинг“ АД имало статут на публично дружество по смисъла на чл.110, ал.1 от ЗППЦК.

На 02.09.2020г. било проведено редовно годишно общо събрание на акционерите на дружеството, в хода на което жалбоподателят бил избран за член на Надзорния съвет на юридическото лице. На 14.09.2020г. това обстоятелство било вписано в Търговския регистър. На 17.09.2020г. Д. внесъл сумата от 3000 лева в полза на дружеството, която била блокирана като гаранция за управление. С писмо, вх. № РГ-05-870 от 18.09.2020г. жалбоподателят представил в КФН банково удостоверение № 54515- I-6909 от 17.09.2020г., издадено от „Тексим Банк“ АД, удостоверяващо, че Д. е титуляр на сметка в банката, по която е налична и блокирана гаранция в полза на акционерното дружество.

Впоследствие от В. ПЛ. СТ.- младши експерт в отдел „Надзор на публични дружества, емитенти на ценни книжа и дружества със специална инвестиционна цел“ при Комисията за финансов надзор била извършена документна проверка на дейността на дружеството, при която изложените обстоятелства били установени. Била изискана информация на коя дата е внесена от жалбоподателя сума, представляваща гаранция за управление в полза на дружеството. След получаването на отговора от „Тексим Банк“ АД проверяващата установила, че сумата е внесена на 17.09.2020г. и счела, че жалбоподателят не е спазил законоустановеният седемдневен срок от избирането му за внасяне на гаранцията за управлението си.

Във връзка с тези констатации на 09.12.2020г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение на жалбоподателя за това, че не е изпълнил задължението си да внесе съответна гаранция за управлението си в 7-дневния срок по чл.116в, ал.2 от ЗППЦК, считано от вземане на решението за избор на член на Надзорния съвет, а именно- до 09.09.2020г. Актът бил съставен в отсъствието на жалбоподателя; впоследствие бил предявен и подписан с общи възражения. Писмени такива били депозираны и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН, но били счетени за неоснователни от наказващия орган. Въз основа на съставения акт на 25.05.2021г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на санкционираното лице било наложено административно наказание глоба в размер на 1 000,00 лева за извършено нарушение на чл.116в, ал.2, предл.1, вр. ал.1, изр.3 от ЗППЦК.

Изложената фактическа обстановка, която по начало не се оспорва от

санкционираното лице, съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, а именно- от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. С решаващо значение за формирането на фактическите изводи на съда са приложените копия от вносна бележка от 17.09.2020г., Договор с член на надзорен съвет от 02.09.2020г., Протокол от заседание на редовно общо събрание на акционерите от 02.09.2020г. (на което жалбоподателят е избран за член на НС) и др.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Разпоредбата на чл.116в, ал.2 от Закона за публично предлагане на ценни книжа задължава членовете на управителните и контролните органи на публично дружество в 7-дневен срок от избирането им, съответно от вписването на дружеството в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за Комисията за финансов надзор, да внесат гаранция за управлението си.

От приложената разпечатка от Електронен регистър и картотека към Комисия за финансов надзор се установява, че „Св. Св. Константин и Елена Холдинг“ АД-Варна е вписано в регистъра „Публични дружества и други емитенти на ценни книжа“.

След като е бил избран за член на Надзорния съвет на юридическо лице, имащо статут на публично дружество, жалбоподателят е бил натоварен със задължението по чл.116в, ал.2 от ЗППЦК. Не се спори по делото, че Общото събрание, на което е осъществен избора на Д. за член на НС, е проведено на 02.09.2020г., а гаранцията за управление е внесена на 17.09.2020г. Спорът между страните се свежда до началният момент, от който започва да тече срокът за изпълнение на процесното задължение. Наказващият орган счита, че този срок започва да тече от момента на избора от Общото събрание на дружеството, докато жалбоподателят поддържа, че началният момент е този на вписването на решението в Търговския регистър.

В тази връзка съдът съобрази нормата на чл. 231, ал. 4 от ТЗ , според която увеличаване и намаляване на капитала, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на членове на съветите, както и назначаване на ликвидатори

имат действие от вписването им в търговския регистър. Същевременно според чл.10, ал.2 от ЗТРРЮЛНЦ неписаните обстоятелства се смятат за несъществуващи за третите добросъвестни лица. Следователно вписването в ТР е предпоставка, за да се породят правните последици на решението за избор, като именно с вписването завършва фактическия състав за избор на член на НС на дружеството. Основателни са в тази връзка и доводите на жалбоподателя, че преди вписването на избора той не би могъл да осъществява дейност като член на надзорния съвет и следователно не би могъл да нанесе вреди на дружеството, подлежащи на обезщетяване посредством внесената гаранция. За основателни следва да бъдат преценени и възраженията, че е възможно вписването да бъде отказано, при което решението за избор на член на НС изобщо не би породило правно действие, а при това положение биха липсвали основания за внасяне на гаранция за управление. Предвид всичко изложено настоящият състав приема, че срокът по чл. 116в, ал. 2 от ЗППЦК започва да тече от момента на вписване на избора на жалбоподателя за член на надзорния съвет в ТР. (Това становище се споделя и в практиката на ВАдмС, като в тази насока изрично е Решение № 1213 от 01.10.2021 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1535/2021 г.). В случая вписването на избора в Търговския регистър е осъществено на 14.09.2020г., а гаранцията за управление е внесена на 17.09.2020г.- преди изтичането на срока по чл. 116в, ал. 2 от ЗППЦК. Следователно жалбоподателят не е осъществил състава на вмененото му нарушение, което обуславя отмяната на атакуваното наказателно постановление.

Независимо от изложеното следва да се отбележи, че дори и да се приеме, че е налице нарушение, случаят би следвало да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Константна е практиката на съдилищата, която приема, че закъснение за изпълнение на задължение в определен срок, което е в рамките на 5 до 7 дни, след изтичане на посочения срок, още повече по инициатива на задълженото лице, се явява пренебрежимо кратко за да бъде санкционирано (каквото становище е изразено например в Решение № 2090 от 4.11.2019 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2171/2019 г.). В случая дори и да бъде споделена позицията на наказващия орган, то закъснението би било незначително, поради което и при липсата на данни за настъпили вредни последици, отново биха били налице основания за отмяна на поради неприлагането на чл.28 от ЗАНН.

Макар и предвид липсата на осъществен състав на административно нарушение съдът да не дължи обсъждане на наведените с жалбата доводи за

наличие на съществени процесуални нарушения, за изчерпателност настоящият състав намира за необходимо да посочи, че не констатира наличие на такива. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган-заместник-председател на КФН, чиято компетентност произтича от разпоредбата на чл.222, ал.1 от ЗППЦК и по начало не се оспорва от жалбоподателя. Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере неизпълнение на административно задължение му е вменено и да организира адекватно защитата си. Актът законосъобразно е съставен в отсъствието на жалбоподателя, тъй като след надлежна покана не се е явил за съставянето му (видно и от текста на самата жалба).

Предвид всичко изложено съдът намира, че обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото и направеното от пълномощника на жалбоподателя съответно искане, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.1 от ГПК на Д.Д. следва да се присъдят направените по делото разноски. Същите се изразяват в заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., видно от представения договор за правна защита и съдействие. Доколкото възнаграждението е в размер, близък до минималния, предвиден в чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед процесуалната активност на адвоката, разноските следва да бъдат присъдени изцяло.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № Р-10-409/25.05.2021г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, с което на ДР. АНГ. ДР., ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.221, ал.1, хип.1, т.2 от ЗППЦК е наложено административно наказание “глоба” в размер на 1 000,00 лв., за нарушение на чл.116в, ал.2, предл.1, вр. ал.1, изр.3 от ЗППЦК, като **незаконосъобразно**.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на ДР. АНГ. ДР., ЕГН:***** сумата от 400,00 /четиристотин/ лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от

получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____